

Популярні новини

Всі новини
Відео
Політика
Культура
Область
Події
Освіта
Транспорт

ОСТАННІ НОВИНИ

У Львові захопили підприємства, які виконують невідкладні секретні держзамовлення для ЗСУ(відео)

На підтримку протестувальників на Львівській ратуші вивісили білоруський прапор

У Яворівському районі зловили вантажівку, завантажену нечипованою деревиною

Самбірські прокурори передали до суду справу щодо жорстокого нападу на 59-річного жителя с.Корналовичі

На Львівщині Land Rover застряг у Дністрі

ПОПУЛЯРНІ НОВИНИ

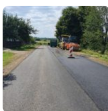
У Львові захопили підприємства, які виконують невідкладні секретні держзамовлення для ЗСУ(відео)

Самбірські прокурори передали до суду справу щодо жорстокого нападу на 59-річного жителя с.Корналовичі

На Львівщині виявляють випадки нової безсимптомної пневмонії – епідеміолог

На Львівщині чотири прикордонні дороги збудують за польські гроші

Поблизу Львова зіткнулися три автомобілі: одна машина залишилася без коліс

З 12 серпня стартує ремонт сільських доріг

КУЛЬТУРА / НОВИНИ

Ляльки, якими бавляться дорослі. Олексій Кравчук про фестиваль та сучасний український театр

15 Липень, 15:14 Мітки: театр Україна фестиваль

У Львові вже вчетверте поспіль відбувся Міжнародний фестиваль «І люди, і ляльки». З року в рік захід розширює і кордони, і кількість показів. Це очевидно. Якщо минулого року фестивальна афіша складалася з 14 вистав, то цього року упродовж чотирьох днів, 30 червня – 3 липня, маленькі і дорослі глядачі мали можливість подивитися вже 18 спектаклів від найкращих театральних колективів з Черкас, Одеси, Івано-Франківська, Дніпра, Сум, Северодонецька, Львова, також – з Ірану, Польщі, Литви та Білорусі.

Олексій Кравчук

За словами директора Львівського театру естрадних мініатюр «І люди, і ляльки» Олексія Кравчука, котрий, власне, і є ідейним натхненником та організатором заходу, на фестивалі були представлені роботи, відзначені нагородами в Україні та за її межами. Варто додати, що «І люди, і ляльки» – це не тільки лялькові театри. Доволі широко, як і в попередні роки, був представлений так званий драматичний фрагмент фесту.

Про перебіг фестивалю, його особливості, також – перспективу, а ще – загалом про театр і те, що потрібно Львову, – у розмові з директором ЛТЕМ – директором фестивалю «І люди, і ляльки», режисером і актором Олексієм Кравчуком.

Обласний театр ляльок, Одеса. Вистава «Олеся. Містифікація» Олександра Купріна в інсценуванні Івана Уривського

«Безумовно, я задоволений фестивалем, – розповів Олексій Кравчук. – Тому що у нашого фестивалю, в першу чергу, була дуже хороша художня

У Львівській ОДА назвали причину спалаху COVID-19 у регіоні

У Львівській області 28-річна жінка зарізала ножем співмешканця своєї знайоми

Дорога до кордону: через що мусять проїжджати українці на шляху до польського кордону

У Львові запустять перший у Західній Україні крематор для тварин

якість. Були у нас представлені кілька дуже потужних режисерських робіт. Та й загалом, художня якість була і завжди буде пріоритетом нашого фестивалю».

Географію театрів цього року розширили. Кількість вистав збільшити. А чи були серед представленого колективи і вистави, мало відомі в Україні?

У нас були колективи, котрі добре знають в Україні, але їх роботи вперше були показані у Львові. Йдеться про режисера Олега Жюгжду з Гродно, з обласного театру ляльок. Колеги з Білоруси привезли до нас виставу «Пікова дама», створену 2010 року за повістю Олександра Пушкіна та оперою Петра Чайковського. За вісім років по постановці ця вистава у жанрі «містична містифікація» неодноразово отримувала театральні відзнаки за межами Білорусі. Спектакль фантастичний своїм художнім рішенням. І це нам важливо, бо на нинішній час в Україні справді бракує хорошої, професійної, розумної режисури.

Обласний театр ляльок, Гродно, Білорусь. «Пікова дама» (Олександр Пушкін, Петро Чайковський)

А що не так з режисурою в Україні?

Та молода режисура, що є в нас, поза сумнівом, талановита. Цього року, наприклад, нам представили оригінальний погляд режисера Одеського театру ляльок Івана Уривського на повість Олександра Купріна. Вистава має назву «Олеся», жанр – «містифікація». У спектаклі – незвичайні ляльки, чудова музика, чудова хореографія. Це розповідь про боротьбу і протистояння, через які розкрита тема кохання – як почуття, котре єдине спроможне надати сенс людському існуванню.

Іван Уривський, котрого називають новим театральним ім'ям Одеси, – молодий і талановитий режисер, котрий робить дуже стильні постановки. Але все ж я повинен сказати, що у нас, в Україні, відбувся такий момент, що нема потужної школи власне в режисурі. І та молодь, котра, знову ж таки підкреслюю, – талановита, змушена самотужки вчитися, самотужки ставати на ноги. Тому й говорю, що вистава Олега Жюгжди, головного режисера Гродненського театру ляльок, – дарунок для всього театального світу України.

Вже не перший раз фестиваль «І люди, і ляльки» – це не тільки лялькові театри...

Безумовно. У нас був Сумський обласний академічний театр драми та музичної комедії імені Щепкіна, котрий показував виставу «Відключені» за п'єсою Моріса Панича «Спостерігач» (14+). Також – театр із Северодонецька, а фактично – Луганський обласний академічний український музично-драматичний театр, котрий привіз виставу «Легені» Данкана Макміллана (18+). Обидві роботи – дуже хороші.

Театр ляльок, Одеса. «Інтерв'ю з відьмами» Євгена Корняга

А загалом ми намагаємося так балансувати, щоби в більшості все ж таки приїжджали театри ляльок, бо є чимало у нас режисерів, зокрема – Оксана Дмітрієва (Харків), Володимир Підцерковний (Івано-Франківськ), Сергій Брижань (Хмельницький), Ярослав Грушецький (Черкаси), які дуже тонко працюють і з думкою, і з формою. А в драматичному театрі, на жаль, зараз

пішла традиція на дуже швидкі, поверхові соціальні рефлексії – питання молоді, переселенців, війни...

Це ті питання, що на гребені хвилі...

Так. Але ж ці питання – завжди вторинні. Звертаючись до якихось внутрішніх речей, хочеться звертатися до хорошої драматургії і до більш осмислених, усвідомлених, художніх речей, а не просто до емоційно-поверхових рефлексій. Тому й ще раз говорю про роботи Олега Жюгджи, молодого Івана Уривського, також, безумовно, постановку Могильовського театру ляльок «Синя-синя» за мотивами оповідання класика білоруської літератури Володимира Короткевича (16+) – «галюцинація в одній дії без антракту». Режисер – Ігор Казаков, який через художній образ показав, що відбувається не тільки у нас, в Україні, а й у цілому світі. Також не можу не сказати про прекрасний білоруський сімейний театр Олександра та Лариси Бицків, які показали історію свого села Стойли. Це аматорський театр, але вони роблять свою історію через ляльку так усвідомлено, вражаюче і професійно, що я, наприклад, плакав. Бо справді був вражений. І не тільки я.

Театр-студія ляльок-маріонеток «Комплімент», Житомир. «Пухнасте шоу» Сергія Соловйова

А ще хочу сказати про прекрасну постановку Паневезького (Литва) театру ляльок на колесах «Беккет блюз» – мандрівка п'єсами Семюеля Беккета» (16+). Художній керівник – Антанас Маркуцкіс. Цей театр дуже цікавий і є єдиним у Європі колективом, котрий кожного літа кіньми і на возах гастроліє Литвою. А ще організовує Міжнародний фестиваль лялькових театрів «Лагамінас». І принагідно маю зазначити, що в молодіжному театрі Антанаса Маркуцкіса працюють наші хлопці і дівчата, випускники Київського театрального інституту. Скажу більше: вони вивчили литовську мову і працюють як актори.

Відзнаки якісь у вас на фестивалі були?

Ні. Всі театри отримали дипломи як учасники. Чинимо так вже четвертий рік поспіль, тобто у нас така традиція – вручати дипломи без визначення найкращих. Мета нашого заходу – налагодити якомога більше спілкування і подивитися якомога більше різнопланових робіт. Також хочемо, щоби в процесі цього спілкування ми самі собі ставили запитання чи ставили запитання нашим друзям, тобто – вели діалог, і мені здається, що це важливіше, ніж відзнака переможцю. Тим паче, що статус «найкращий» – питання дискусійне, бо комусь одна вистава подобається, а комусь – інша...

Чи вдалося заробити на фестивалі? Тобто чи була відвідуваність?

Питання грошей і заробити завжди буде вторинним. А на перше місце ми ставимо художню якість. Як тільки буде художня якість, з'являться й люди, котрі захочуть ходити на вистави. Щодо відвідуваності конкретно нашого фестивалю, до зали були забиті вщерть. Безумовно, лєвова частка глядачів у фестивальних залах – це були, власне, його учасники. Позаяк це театральний форум, то, безумовно, всі його учасники прагнули подивитися вистави одне одного.

Театр ляльок, Могильов, Білорусь. «Синя-синя» Володимира Короткевича

Себе показати й на інших подивитися...

Так і було. А паралельно із цим продавалися й квитки, причому дуже добре на всіх локаціях.

Знаю, що у попередні роки до вас на фестиваль на обговорення вистав приїжджали театрознавці. Чи були цього року?

Так, були – Анна Липківська, Ельвіра Загурська, Сергій Васильєв, Ірина Чужинова. Але вони, радше, приїжджали як члени журі Всеукраїнського театрального фестивалю-премії «Гра», бо на нашому заході були представлені дві роботи, які ввійшли до п'ятірки (по різних номінаціях) найкращих вистав України. У тім числі – наш «Гамлет». Це всеукраїнська премія, і 28 жовтня будуть оголошені 12 найкращих вистав, а вже з них у листопаді обиратимуть п'ятірку переможців.

Як цього року справи з фінансуванням? Це ж, напевно, діставалися колективи до Львова власним коштом?

Так, доїжджали учасники фестивалю за свої гроші. Управління культури міської ради профінансувало проживання. Був у нас партнер, котрий взяв на себе питання харчування. Й були у нас волонтери.

Teatr Barnaby, Гданськ, Польща. «Казка про лицаря без коня» Марти Гусньовскої

Завжди, коли завершується робота, є сенс говорити про наступний етап...

Так, вже плануємося на наступний рік. Дуже хочемо продовжити співпрацю з Гродненським театром. Також – особисто з Олегом Жюгжду. Наш театральний колектив дуже хоче співпрацювати з театром з Могильова (з Ігорем Казаковим). Звісно ж, з Teatr Barnaby з Гданська, котрий привозив «Казку про лицаря без коня» Марти Гусньовскої, та Варшавським Unia Teatr Niemożliwy, який показував імпресію за мотивами п'єси Збігнєва Герберта «Друга кімната»(16+). На жаль, цього року до нас не приїхала Оксана Дмитрієва з Харківського академічного театру ляльок, але гадаю, що на наступний рік вона все ж таки матиме можливість взяти участь у нашому форумі.

А що з датами-термінами? Чому питаю, бо, наприклад, марафон пам'яті Василя Сліпака, котрий два роки поспіль розпочинався 29 червня, планує змінити час, про що мені розповів один із спів організаторів заходу – керівник «Дударика» Дмитро Кацал, позаяк в тому самому періоді у Львові відбувається Leopold Jazz Fest. Ви як міркуєте?

Та, напевно, теж трохи «зсуватимемося». Послухати-подивитися зірок світового джазу хочуть дуже багато людей. Тому, аби збалансуватися з публікою, все ж змінимо дату.

А що ваш театр, «І люди, і ляльки», показував на фестивалі і що у найближчих планах?

Ми показували «Гамлета», який вже встиг отримати кілька нагород. Зокрема – диплом «Найкраща вистава Галичини». Також – за найкращу чоловічу і жіночу роль – в одній особі відзнаку отримала наша Надія Крат. Представляли на форумі й «Музичну крамничку» – і це оновлена версія постановки директора ЛТЕМ, нині покійного Олега Максимовича Новохацького. Надія Крат дописала тексти, ми ввели кількох персонажів, і

вийшла нам нова редакція. А зараз працюємо над «Фаустом» Гете – йдуть репетиції.

То у вас «Еклезіаст», то «Гамлет», то «Фауст»... Якось все дуже серйозно...

Мені здається, що в такий час, в якому ми живемо, особливо хочеться звертатися до хорошої драматургії, яка ставить хороші питання, яка дозволяє розмірковувати над цими питаннями, щоби усвідомити себе в цьому житті. Це дуже важливо. Ми вважаємо, що не потрібно поспішати за всякими-різними рефлексіями, натомість варто зайнятися саме отакими, серйозними, речами.

Сценарії, до речі, під ляльковий театр адаптуєте?

Ні. Уявлення про те, що ляльковий театр – суто дитячий, – хибне! Насправді ж, коли ляльковий театр виникав, то це був театр, в першу чергу, для дорослих. Безумовно, у нашому репертуарі зберігаємо пропорцію 80 відсотків дитячих вистав і 20 відсотків – дорослих. Й надалі зберігатимемо цей баланс, готуючи постановки для дітей різного віку і для сімейного перегляду. Але водночас розпрацьовуємо лінію вечірньої сцени, тому що робота з лялькою, робота з формою, робота з картиною не терпить суєти, потребує точного осмислення кожної думки, яку ти показуєш. І тоді з'являється зовсім інша енергетика у глядацькій залі.

Чи плануєте участь театру у фестивалях – в Україні чи за кордоном?

Отримали запрошення з Гданська – в серпні поїдемо. Повеземо «Музичну крамничку» і «Божественну комедію». Щодо України, то маємо бути в Дніпрі на фестивалі – теж повеземо «Музичну крамничку». Також отримали запрошення на форум у Сєвєродонецьк, що в контексті ситуації в країні дуже важливо. Їдемо туди з «Гамлетом».

А ще маємо запрошення у Литву – до Антанаса Маркуцкіса, аби взяти участь у фестивалі, котрий він проводить. Будемо показувати «Гамлета». Ми вже у них були – возили «Божественну комедію» й «Еклезіаста». І приймали вони нас – фантастично! Також ми брали участь у мандрах театру Маркуцкіса. На жаль, тільки у двох. А він подорожує зі своїм колективом постійно.

Театр ляльок «Батлейка», Молодечно, Білорусь. «Чарівна сопілка» Віталія Вольського

Насамкінець запитаю про роль і значення мистецьких фестивалів у країні, котра перебуває у стані війни. Я зараз не говорю про всякі-різні ресторано-кулінарні свята, хоча, напевно, в тих містах, де ставка робиться саме на розвиток туристичної індустрії, й без них не обійтись. Отже, отакий активний фестивальний мистецький рух – це доречно, коли за кілька сотень кілометрів калічать і вбивають?

Моя особистий погляд на велику кількість мистецьких заходів, навіть у час війни, – це добре! Вважаю, що серед причин виникнення війни – й відсутність прагнення фінансувати і культурні, і мистецькі заходи. Тоді превалювали на цьому маніпуляції ідеологічного характеру, які підміняли значення мистецьких речей, власне, ідеологією, що спричинило, зрештою, те, що ми сьогодні маємо.

Щодо переважання у Львові певну кількість років кулінарних свят, то це теж, на мою думку, непогано. Бо за той час було створене певне тло, на

якому тепер розвиваються (і добре розвиваються) мистецькі аспекти. «Золотий лев», джазовий фестиваль, наш, «І люди, і ляльки», фестиваль, LvivMozArt знають і в Україні, і за її межами. Також, поза сумнівом, це дає людям можливість побачити і почути прекрасне і красиве – створити добробут душі. Ймовірно, маючи внутрішній комфорт, люди захочуть жити в Україні. Оце дуже важливо.

Фото зі сторінки Олексія Кравчука у Facebook

Подобається 0 Поширити

Мітки: театр Україна фестиваль

ПОПЕРЕДНЯ ПУБЛІКАЦІЯ Мешканець Львівщини намагався провезти через кордон тонну сосисок, сиру та макаронів	НАСТУПНА ПУБЛІКАЦІЯ У Львові обвалився балкон, постраждав чоловік
--	---

Популярні новини

Всі новини
Відео
Політика
Культура
Область
Події
Освіта
Транспорт

